

КОРЕЙСКИ ПРИКАЗКИ

София, 2020

ТАЗИ КНИГА СЕ ИЗДАВА С ЛЮБЕЗНОТО СЪДЕЙСТВИЕ
НА ФОНДАЦИЯ „ДАЕСАН“, СЕУЛ

THIS BOOK WAS TRANSLATED AND PUBLISHED WITH THE SUPPORT
OF A GENEROUS GRANT FROM THE DAESAN FOUNDATION, SEOUL.

Всички права запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде
размножавана или предавана по какъвто и да било начин без изричното
съгласие на „Изток-Запад“.

© Анета Димитрова, Ирина Узунова,
Ралица Манолова, Павлина Плачкова, подбор и превод, 2020
© Ирина Узунова, художник, 2020
© Издателство „Изток-Запад“, 2020

ISBN 978-619-01-0663-0

Корейски приказки

В ПОРЕДИЦАТА

- ♦ Японски приказки
 - ♦ Руски приказки
- ♦ Скандинавски приказки
- ♦ Индийски приказки

Съдържание

Синовната обич на тигъра	7
Задружните братя	11
Как животните се скарали кой е по-голям	15
Черният дроб на заека	19
Феята и дърварят	23
Пастира и Тъчакката	29
Слънцето и луната	33
Бедните братя и токебитата	37
Женшенът и боата	43
Златната перла	47
Непослушното жабче	53
Човекът, който се превърнал в бик	57
Бабино цвете	61
Огледалото	67

Хората, които яли супа от свещи	71
Глупакът, който върнал усмивката на дъщерята на кмета.....	77
Царят, на когото му пораснали магарешки уши.....	81
Цената на билето и цената на феникса	85
Лъжа за хиляда жълтици	91
Ослепелият бухал	97
Духът на приказките	103

Духът на
приказките

Живяло едно време едно дете, което много обичало да слуша приказки. По цял ден ходело насам-натам и слушало всякакви интересни истории. Но въпреки че харесвало да ги слуша, никога не успявало да ги сподели. Като чуело някоя приказка, си я записвало на хартия и я пъхало в торбичката си. Но дори и веднъж не могло да даде приказките на някой друг. Така след няколко години целият му джоб се напълнил с приказки.

Като се препълила торбичката му с приказки, детето започнало да ги тъпче в пазвата си, а тези, които останали в торбичката му, били толкова нагъсто, че не могли да дишат. Приказките обикновено трябва да се споделят с другите, а като стояли само в торбичката на детето, това нямало как да стане. Не могли да си поемат дъх и накрая се превърнали в духчета. Оттук идва сказанието, че ако дълго време пазиш в тайна нещо, то ще се превърне в дух.

Пораснало детето, станало мъж и дошло време да се жени. След цял ден приготовления за сватбата младоженецът най-после заспал в стаята си, където държал и един слуга. Но по средата на нощта слугата чул отнякъде говор. Като се заслушал откъде идва шумът, установил, че е от торбичката на младоженеца. Приказките говорили помежду си.

– Ще му отмъстим на него – казала едната.

– Като тръгне за сватбата, тогава ще го убием – обадила се втора.

И другите приказки се обадили:

– Ще се превърна в крушово дърво, ще го примамя със сочни плодове и когато си откъсне да изяде някой от тях, ще го отровя.

– Ако не си откъсне круша и не се отрови, аз ще се превърна в извор, от който, като отпие, ще се отрови.

– Ако не отпие и от изворната вода, аз ще отида в сватбената стая и ще се превърна във възглавничка със скрита отровна игла, върху която, щом седне, ще се набоде и ще умре.

Като чул всичко това, слугата се уплашил. Ако не направел нещо, господарят му щял да умре преди сватбата си. Затова в деня на церемонията го помолил настойчиво:

– Дори и да не искате, ще дойда с вас. Трябва да дойда.

Слугата не трябвало да придружава младоженеца, но бил толкова настойчив в молбата си, че той склонил. Оставил слугата да му води коня.

Тръгнали към къщата на булката, но по пътя младоженецът забелязал едно крушово дърво с апетитни плодове.

– Ей, спри да си откъсна един плод – казал той, като си облизал устните.

Но слугата се направил, че не го чува. Младоженецът повторил и потретил настойчиво заповедта си, но слугата казал:

– Не трябва да слизате на път, по който не сте минавали преди. Ще ви се случи нещо лошо.

И продължил неотклонно по пътя. Младоженецът страшно се ядосал. Слугата обаче задърпал коня и продължили по пътя.

Като повървели още малко, се натъкнали на поточе. Водата в него изглеждала бистра и прохладна. Гърлото на младоженеца било пресъхнало и той казал:

– Спри коня. Трябва да отида да си пийна вода от онова поточе.

Но слугата пак се направил, че нищо не е чул.

– Ей, не ти ли казах да спреш коня?

– Не трябва да слизате на път, по който не сте минавали преди. Ще ви се случи нещо лошо – пак казал слугата и стиснал здраво поводите на коня.

Младоженецът почервениял от гняв и почнал да ругае слугата, но той само продължил да върви.

Най-после стигнали благополучно в дома на булката. Като влезли в стаята, на мястото, където трябвало да седне младоженецът, имало възглавничка. Тя не биела на очи, но слугата веднага забелязал скритата в нея игла. Младоженецът се насочил към мястото си, но слугата бързо го отклонил и го настанил на друго.

Младоженецът, който на три пъти избегнал беда, без да знае, вече не се сдържал от гняв. Чакал само да стигне до къщата на булката и стискал зъби през цялото време. А слугата, който толкова се измъчил, сега най-после разкрил всичко. Затворените в джоба на младоженеца приказки, които се превърнали в духчета, му имали зъб и искали да му навредят. Младоженецът, като разбрал всичко, благодарил на слугата, задето му спасил живота. Изхвърлил всички приказки от джоба си. Така те най-после могли да се реят свободно където си искат.

Затова се казва, че ако запишете нещо и не го споделите, то ще се превърне в дух и ще ви навреди. Беда ще ви сполети и ако кажете нещо на един човек, а не споделите с втори, запомнете това.